



## Gor čez jezero . . .

*Jako mirno.*

*Koroška narodna.*

1. in 2.  
glas.

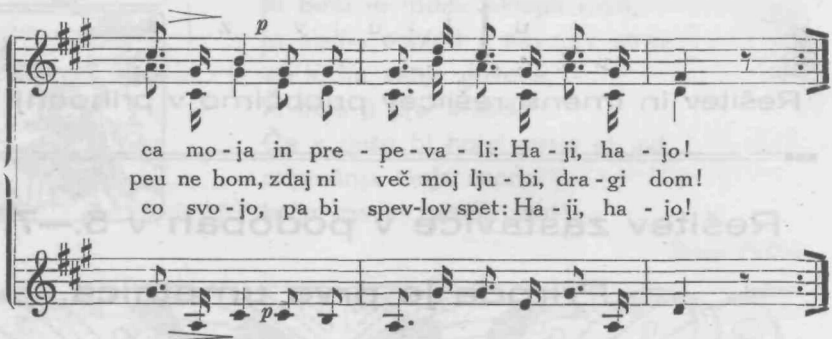


1. Gor čez je - ze - ro, gor čez gmaj - ni - co, kjer je  
2. K' s'm še maj - hen biu, s'm biu dro ve - seu, s'm več  
3. Hi - ša o - či - na, lju - ba ma - mi - ca, oh, dab'

3. glas.



dra - gi dom z mo - jo zi - bal - ko, kjer so me zi - ba - li ma - mi -  
bar - ti k' te - ro pe - sem peu. Zdaj vse mi - nu - lo je, nič več  
naj - dov še en - krat o - ba. Naj - dov bi jo še ma - mi -



ca mo - ja in pre - pe - va - li: Ha - ji, ha - jo!  
peu ne bom, zdaj ni več moj lju - bi, dra - gi dom!  
co svo - jo, pa bi spev - lov spet: Ha - ji, ha - jo!

Opomba: Besedilo je priobčeno v koroškem slovenskem narečju.



### Ubijalec.

Sosed A: Veš li, kaj govore o tebi?  
 Sosed B: Kaj pa takega?  
 Sosed A: Strašno! Pravijo, da si ubi-  
 jalec!  
 Sosed B: Prav pravijo! Res sem ubi-  
 jalec!  
 Sosed A: Za Boga, koga si pa ubil?  
 Sosed B: Zajca!

### Pomni!

Ljubezni do domovine ne kaži samo v besedah, ampak jo kaži tudi v dejanju!

### † Marjeta Sršenova.

Še ni dolgo, kar je bila sklenila delo-  
 vati na pesniškem polju zate, ljuba mla-  
 dina! Le nekoliko pesmi je priobčila v  
 »Zvončku« in že nam jo je pobrala ne-  
 mila smrt in z njo vse nade, ki smo jih  
 gojili glede na njo.

Marjeta Sršenova se je rodila na Golem  
 pri Vodicaх dne 6. julija 1870. Bila je  
 samica trgovka v Kranju. Z varčnostjo in  
 marljivostjo si je pridobila precejšnje  
 imetje, ki ga je porabljala prav v zmislu  
 pesnika S. Gregorčiča:

Odpri srce, odpri roké,  
 otiraj bratovske solzé,  
 sirotam olajšuj gorjé...

Marjeta Sršenova je bila prožeta z žar-  
 nim rodoljubjem. Visoko je čislala naše  
 velmože, zlasti pesnike slovenske. Nje  
 prodajalnice in stanovanje so dičile po-  
 dobe in kipi naših pesnikov, recimo: Pre-  
 šerna, Jenka in drugih. Naša Marjeta se  
 ni veliko šolala, vendar je bila samouka  
 slovenska pesnica. Toda skromna in tiha,  
 kakršna je bila, ni silila s svojimi pesem-  
 cami na dan. Zložila je celo knjigo pesmi  
 ter jih meni poslala v pregled in oceno.  
 Spoznal sem takoj njeno nadarjenost. Pe-  
 semce seveda niso odgovarjale vsem za-  
 htevam, vendar so bile vse neprisljen iz-  
 liv mehke, globoko čuteče duše. Obiskal  
 sem jo ter ji postal učitelj glede jezika  
 in pesniške oblike. In tu bi morali, dragi  
 otroci, videti, kako pazljivo me je poslu-  
 šala, kako se pesmi merijo itd. Namera-  
 vala je boljše stvari priobčiti v posebni  
 knjižici, a na moj nasvet je poslala nekaj  
 pesmi tudi v »Zvonček«, izmed katerih  
 sta do sedaj izišli dve, a upam, da gosp.  
 urednik odmeri nekaj prostora tudi osta-  
 lim v zgled in spodbudo mladim čita-  
 teljem.

Marjeta Sršenova, katere podobo vam  
 tu priobčujem, je bila oseba resnično po-  
 božnega srca, polna lepih čednosti, v prvi  
 vrsti usmiljena in hvaležna. Tudi meni je  
 izkazala obilo dobrot, za kar ji solzeč kli-  
 čem v prerani grob: »V miru počivaj, ti  
 zlata, plemenita duša!«



Dostaviti imam le še to, da je umrla  
 dne 19. avgusta t. l. po dvanajstdnevni, se-  
 daj kruto razsajajoči bolezni — za grižo.  
 Bukovica nad Škofjo Loko, 20. sept. 1921.  
 Janko Leban.

### Kralju Petru I. Osvoboditelju.

Kralj Peter I. je bil rojen 29. junija  
 1844. l. v Beogradu. Že kot mladenič je  
 gojil idejo, kako bi malo Srbijo razširil v  
 veliko državo. In te sanje so se mu res  
 kot velikemu junaku uresničile. Kot 14letni  
 mladenič je odšel v Ženevo, kjer je na-  
 daljeval študije. Kmalu je postal oficir v  
 Franciji. Že v prvih francoskih bojih se je  
 obnesel tako, da je bil med prvimi oficirji  
 odlikovan z »legijo časti«. Potem je od-  
 potoval na Cetinje, kjer se je poročil.  
 Imel je pet otrok. Razmere v domovini so  
 se vedno slabšale. Ko je narod uvidel, kam  
 ga vodi delo Obrenovičev, je izročil krono  
 kralju Petru.

Dne 2. junija 1902 je srbska narodna  
 skupščina postavila princa Petra za kralja  
 Srbije. Pri sprejemu je rekel: »Kar je za-  
 čel ded, to naj konča vnuk!« Napovedal je  
 vojno Turčiji, kjer je v 8 dneh zmagal.  
 Zaradi silno oslabelega svojega zdravja je  
 postavil kot vojvodo srbske vojske leta  
 1914. svojega sina Aleksandra. Aleksander  
 je zmagal v največji bitki na Kosovem  
 polju. V tej bitki je rekel osiveli kralj



Peter svojim vojakom: »Sovražnik bo zavzel Srbijo šele takrat, kadar bo prekoračil trupla svojega kralja in njegovih sinov.«

Grozna je tudi slika kralja, umikajočega se čez albanske gore. Ko je njegov največji sovražnik — nemški cesar Viljem — videl to sliko, je vzklilnil: »Narod s takim kraljem ne more biti premagan.«

A napočil je veliki dan, ko je sin Aleksander vodil srbsko vojsko, pomnoženo s tisoči in tisoči slovenskih in hrvatskih dobrovoljcev. Zmagala je velika ideja, ki jo je začel gojiti kmetovalec Črni Jurij. Kralj Peter se je vrnil v domovino kot kralj Jugoslavije.

Dne 16. avgusta t. l. pa je kralj Peter zatisnil svoje trudne oči.

Večna slava kralju Petru, ustanovitelju, osvoboditelju in ujedinitelju Jugoslavije!

*Joško Globevnik.*

### Dve novi knjigi.

Gustav Žilih je spisal dolinsko bajko »Nekoč je bilo jezero...« Knjiga je nekaj izrednega v naši mladinski književnosti. Lepoti in bogastvu jezika se pridružuje zanimivost vsebine, ki sega v daljno dobo nazaj, ko so še stari Slovenci gospodarili na naši zemlji in častili svoje bogove. Knjiga ni samo zabavna, nego je — dasi nevsiljivo — silno poučna, ker nas seznanja z bitjem in žitjem naših davnih dedov. — Lahko in veselo stoji ob tej veličastni knjigi drobna knjižica našega znanca Čike Jove »Zmaja Malaj in Malon«, ki jo je v vzornem prevodu iz srbskega jezika prenesel na naš knjižni trg Alojzij Gradnik. — Obe novi knjigi vsakomur toplo priporočamo. Vsak naj si z njima obogati svojo knjižnico!

### Uboga ruska deca!

Iz slovanske Rusije, nekoč najmočnejše države na svetu, prihajajo strašna poročila: Na stotisoče ljudi umira tamkaj od bolezni in gladi! In med temi stotisoči je nebrojno nedolžne dece, nebrojno je med njimi naših slovanskih bratcev in sestric, ki morajo v prerani grobi! Ko bi mogli do njih ali ko bi oni mogli k nam, da jim pomoremo v bedi in trpljenju! Da jim moremo v dejanju izpričati svoje sočuvstvo in bratsko ljubezen! Če se kdo zglašuje pri nas, ki nabira mile darove za ubogo, umirajočo rusko deca, darujmo s polnimi

rokami, darujmo tudi mi mladi Slovenci in Slovenke, kolikor in kar največ moremo!

### Kakšna bo zima?

Letos smo imeli vroče in suho leto. Jesen je prišla, kmalu potrka zima na vrata. Ljudje se izprašujejo: »Kakšna bo zima?« Vremenoslovci pravijo, da je že od leta 1755. v navadi za vročim poletjem huda zima. Ako bo tudi letos tako, je pač najboljše, da se pravočasno preskrbimo z vsem, česar potrebujemo v obrambo proti ostri zimi. Pomagajmo tudi trpečim ljudem! Usmilimo se ubogih ptičic! Enim in drugim se obetajo hudi časi! Pomnimo besede našega pesnika Gregorčiča:

Za vse je svet dovolj bogat  
in srečni vsi bi bili,  
če kruh delil bi z bratom brat  
s prav srčnimi čutili! —

Človek dobi zadovoljstvo v tem, ako da od tega, česar sam neogibno ne potrebuje, onemu, ki se mora trdo boriti za svoj obstanek.

### Robinzon naših dni.

Profesor Hobbs z vseučilišča v Michiganu v Ameriki je dospel na otok Kusa, kjer živi neko divje pleme. Med divjaki je dobil imenovani profesor kapetana Leander Westa, ki ga je vrglo morje na obalo otoka Kusaia, z ladje, ki jo je bil l. 1901. uničil vihar. Kapetan Leander West, ki živi že 20 let med divjaki, je sam popolnoma podivjal. Hobbs je hotel tega Robinzona naših dni vzeti s seboj v Ameriko, a mu to ni bilo mogoče, ker je nesrečni kapetan tako oslabil, da bi ne prebil dolge vožnje. — Kogar zanima usoda Robinzona, naj čita Jana Baukarta knjigo »Marko Senjanin, slovenski Robinzon.«

### Kako je nastal trgovski stan.

V davnih, davnih časih je proizvajal človek vse sam, kar je potreboval. Ko pa so eni posamezniki začeli proizvajati več nego so sami zase potrebovali, drugi pa manj, tako da niso mogli zadoščati lastnim potrebam, se je začelo trgovanje. Trgovce so imeli že najstarejši narodi, ki jih pozna zgodovina. V današnjih dneh je trgovina jako razvita. Ni skoro vasi, ki bi ne imela trgovca. Trgovski stan je potreben in spoštovan.



Gospod Doropoljski!

Jako sem bil vesel, ko sem čital svoje pismo in Vaš odgovor. Bil sem na Pohorju, ki je nekaj čez 1100 m visoko. Bil sem tudi že na Obirju, ki pa je 2141 m visok. Oče je rekel, da pojdemo tudi na Triglav. Tega pa še nisem videl. Tudi Vam ne morem ničesar pisati o njem.

Menda Vam je znan Kralj Ivan. Ta je moj prijatelj. Saj Vam tako napiše uganko v »Zvončku«. S tem sva stanovala skupaj. Ta je tudi čital moje pismo. Povedal bi Vam rad še kaj, pa bom že drugikrat pisal.

Zbogom in pozdrav!

Vojteh Jager,  
učenc v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Kakor mi izpričuje Tvoje pismo, si že sedaj pogumen turist. Popenjaš se na naše visoke gore, morda si se dvignil celo že na našega očaka — na vrh Triglava! Naj Te spremlja prijazna sreča, da se kdaj ne vrneš z gorske poti — z razbitim nosom!

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz želim stopiti v krog koticarjev. Star sem deset let. Imam dva bratca in eno sestrico. »Zvonček« mi jako ugaja. Zanima me tudi kotichek in zastavice v podobah. Meni je ata kupil za novo leto vezan »Zvonček« lanskega leta. Bil sem jako vesel. Izmed povesti so mi najbolj ugajale te-le: »Gašpar, Mihec in Baltazar«, »Nov metulj« in »Granata«. Jaz več ne hodim v šolo, ampak se doma učim sam. V jeseni pojdem v srednjo šolo. Zapisal se bom prostovoljno za pouk v risanju, ker me ta predmet jako veseli. Pri nas v Beli Krajini

je sedaj lepo. Ko se je zadnjič sneg stopil, so začeli takoj zvončki cveteti, pa tudi trobentice in pomladni žefran. Prosim, priobčite moje pisemce v koticčku.

Pozdrave!

Miloš Šušteršič,  
Dragatuš pri Črnomlju.

Odgovor:

Ljubi Miloš!

Lepo je v Beli Krajini kakor malokje širom naše prostrane domovine. Svet je lep, a tudi ljudje so lepi: blagi, gostoljubni, delavni in veseli. Naši beli rojaki so za vedni Jugoslovenci. Ohranili so še staro narodno nošo in stare običaje. Bog jih živi in Tebe z njimi!

\*

Čenjeni gosp. Doropoljski!

Tudi jaz Vam pišem prvikat. Lanski Božič mi je prinesel Vaš čenjeni list »Zvonček«. Z veseljem ga prebiram z bratci in sestrico. Prav zadovoljen sem s tem listom. Rodil sem se leta 1910. v Žetalah. V šolo sem vstopil v Narapljah pri svojem očetu.

Meseca februarja tekočega leta smo se preselili v Prekmurje. Tukaj je sicer prav lepo. Sedaj hodim v 2. oddelek II. razreda v Ižakovcih. Ob priliki Vam pišem več. Blagovolite mi v svojem listu odmeriti majhen kotichek za pismo!

Srčno Vas pozdravlja

Vaš

Vladko Gaberc.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Seveda Ti morem le majhen prostorček odmeriti v svojem listu, ker je moj kotichek pač samo — kotichek! Nikakor se ne morem razprostreti in razmahniti, ker ho-





čejo vsi več prostora, mene pa potiskajo na konec lista, češ, saj je ponižen in skromen, in za njegovo kramljanje zadošča zadnji kot v domači hiši! — No, mi jim odpuščamo njihovo prešernost, ker vemo, da tudi nam koticarjem dobro služi, ako se na straneh pred našim koticikom prav bahato raznašajo! Vzlíc tej tesnobi Te vljudno vabim, da nam ob priliki kaj več poveš o lepem našem Prekmurju!

\*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikrat. Star sem 12 let. Imam še dve sestri in enega brata. Sedaj pojdem v IV. razred. V šoli se učimo tudi cirilice. Najbolj me veseli računstvo. »Zvonček« mi jako ugaja. Posebno mi pa ugaja pripovedka o dvonožcu in »Šivilja Klarac«.

Pošiljam Vam tudi pesemco in prosim, ako bi jo priobčili v svojem koticiku.

Pozdravlja Vas

Adolf Kopetzky,  
učenec I. m. d. lj. š. v Ljubljani.

Zadnji hleb.

Mati deci kruhek reže,  
srce jo boli,  
zadnji hlebec že začenja,  
novega še ni.

Prazne kašče, prazni žepi,  
zunaj zima, mraz,  
v srcu skrb in kakor zima  
žalosten obraz.

Mati deci kruhek reže,  
srce jo boli,  
zdi se ji, da v njenem srcu  
oster nož tiči.

Odgovor:

Ljubi Adolf!

Priobčujem Tvojo pesemco, ker sem prepričan, da bo njena žalostna in resna vsebina vsakega ganila. Kjerkoli vidimo žalost in uboštvo, pomagajmo v bratski ljubezni!

\*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Preden se prične zopet šolsko leto, Vam hočem pisati. Počitnice, ki sem jih prav veselo prebil, so prehitro minile. Kopal sem se vsak dan kakor tudi moja sestra

Herta. Ali ste se Vi tudi kaj kopali v Savi? Upam, da!

Prosim, da me uvrstite tudi med svoje koticikarje.

Srčne pozdrave od

Alfreda Elsnerja,  
učenca 4. razreda v Litiji.

Odgovor:

Ljubi Alfred!

Tudi jaz sem se kopal, toda ne v Savi. Tisti čas sem bival izven Ljubljane in sem užival dobroto druge naše reke. Ne vem, če uganeš — katere?

\*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Nadlegujem Vas že drugokrat s svojim pismom. Prvič sem Vam pisala pred 3 leti. Opisala sem Vam svoje počitnice v Čedadu.

Začetkom lanskega šolskega leta mi je papa obljubil, da me popelje po Slovenskih goricah, ako bom odličnjakinja v I. gimnaziji. Koncem leta sem mu prinesla izpričevalo s samimi prav dobrimi redi. Kmalu potem se je odpeljala mama z menoj in z bratcem na Ptujsko goro k teti Lojski na počitnice. Teta Lojska je tukaj že 22 let učiteljica. Ljudje jo imajo jako radi. Težko sem čakala papana, da izpolni obljubo in me pelje v Slov. gorice.

V soboto 8. avg. sva odšla s papanom na Ptuj. Tu sva sedla na vlak in se odpeljala v Ormož. V Ormožu sva govorila z gospodom vseučiliškim profesorjem dr. Ilesičem. Potem sva šla na Svetinje. Vročina je bila huda. Ko sem bila na vrhu, sem kmalu pozabila na vso vročino in sem le občudovala krasni razgled. Proti večeru sva šele prišla v Jeruzalemske gorice. Hodila sem med samimi lepo obdelanimi goricami. V neki gorici nas je čakala učiteljica Angela Karbova. Sprejela nas je jako ljubeznivo. Papa ni mogel prehvaliti jeruzalemskega vina, jaz pa sadja. Kot mlada junakinja že pet let ne pijem vina. Bila je že noč, ko sem hodila po goricah. Poslušala sem čričke peti in poskušala jagode grozdja. Mesečina se je počasi razlivala po goricah. Nisem bila še nikdar ponoči v goricah, zatoj sem še bolj občudovala to krasoto. Pozno ponoči smo odšli v Ljutomer.

Drugi dan je bila nedelja. Dopoldne sem bila pri zborovanju ljutomerskega učiteljskega društva, ki je praznovalo svojo 50 letnico. Zbrano je bilo mnogo učiteljev.





Pozdravil jih je tudi papa. Popoldne sva bila s papanom pri koncertu, ki mi je jako ugajal. V Ljutomeru je bil nekdanj papa štiri leta učitelj. Obiskala sva vse njegove stare znance, ki jih ima obilo. Šola je jako lepa, stoji sama na gričku. V šoli sva obiskala gđc. Wessnerjevo, sestro gospe profesorice, ki jo imam jako rada. Iz šole je lep razgled na Mursko polje, na Ogrsko in na Hrvatsko.

V ponedeljek nas je šla večja družba še enkrat v gorice. Gorice so bile podobne ena drugi, zdele so se mi kakor zeleno morje. V hramu so veselo prepevali in pili sladko vince. Jaz sem pa hodila okrog in poslušala klopotce. Klopotce imajo pri vsaki gorici, da strašijo kose in druge ptice, da ne zobljejo grozdja.

Drugi dan sva se peljala v Bučevčevce. Oglasila sva se pri gosp. Žitku, ki je veleposestnik. Tu sem prvikrat videla veleposestvo. Videla sem tudi veliko svinj. Mladiče sem pestovala. V hlevu je bilo mnogo lepih in velikih konj in druge živine.

Bila sem v šoli pri gosp. nadučitelju Cvetku. Pozneje je naju peljal gosp. Žitek k Sv. Jurju ob Ščavnici. Pri Sv. Jurju sem bila v goricah na Gabrcu pri gosp. Ivanjšiču, tamošnjem nadučitelju. Pozno ponoči smo se vračali iz goric. Po poti sva s papanom zašla. Ko sva blodila po gozdu, se je bližala nevihta. K sreči sva srečala dva gospoda, ki sta naju privedla na pravo pot. Gosp. Ivanjšič ima sinčka Miloša, starega 10 mesecev, s katerim sem se igrala vse dopoldne. Popoldne smo se peljali v Radence, kjer sem videla izvirek slatine. Pila sem pri izvirkniku slatino. Ugajalo mi je prav posebno, ko sem videla, kako polnijo steklenice s slatino. V zdravilišču sem se tudi kopala. Spotoma smo se ustavili na Kapeli. Tukaj je eden najlepših razgledov v Slovenskih goricah. Tu vidimo ob lepem solnčnem in jasnem vremenu Blatno jezero, Ptujsko goro, Hum, Prekmurje, Ljutomer in Jeruzalemske gorice. Spotoma sem videla Kraljevce, kjer je spominska plošča Trstenjaka.

Drugi dan sva šla k Sv. Antonu. Tukaj je tudi lep razgled. Tu se vidi Sv. Trojico, Sv. Lenart in skoraj vse Slovenske gorice. Potem sva šla k Sv. Trojici. Tukaj je božja pot. Od tu sva krenila k Sv. Lenartu. Tam sta nas spremila dva gospoda malo proti Mariboru. Prišli smo do Črnega lesa. Tu so bili pred 100 leti razbojniki. Pripovedujejo, da se je neki mož peljal skozi gozd. Pridruži se mu neznana ženska. Spoznal je v njej razbojnika. Mož je bil bistroumen in je ukazal razbojniku, naj gre ko-

nja mirit, ker je plašljiv. Razbojnik stopi z voza, on pa požene in pusti razbojnika za sabo. Korakala sva s papanom v meščini. Ko pa je mesec zašel, sva zašla v gozdu tudi midva. Ob 1. ponoči sva prišla v Maribor. Bila sem trudna. Hodila sem tisti dan 10 ur. Papa se je jako čudil, da sem toliko zdržala. Spala sem v hotelu pri Zamorcu. Drugi dan sem obiskala gđc. učiteljice iz Ljubljane, ki so bile v telovadnem tečaju v Mariboru. Potem smo se šli kopat v Dravo. Drava je jako mrzla in globoka. Bila sem tudi v grajski kleti. Popoldne ob 4. sva se odpeljala zopet na Ptujsko goro.

Vera Dostalova,  
II. r. ž. real. gimn.

Odgovor:

Ljuba Vera!

Tvoje pismo, ki je pravzaprav potopis, bodo gotovo vsi moji koticarji čitali z zanimanjem, kakor sem ga čital z zanimanjem tudi sam. Le tisti, kdor potuje po naši domovini, spoznava njene lepote, ki se mu neizbrisno vtisnejo v spomin. In njegovo dušo prešine globoka, iskrena ljubezen do naše zemlje, ki ji enake po lepoti in bogastvu ni nikjer na svetu! Želim, da bi slovenska mladina tudi tako s pridom porabljala počitniški čas.

\*

Spoštovani gosp. Doropoljski!

Nihče iz prijazne šentiljske vasice se še ni oglasil v Vašem koticu. Tudi jaz Vam pišem prvič.

Star sem 13 let. V šolo hodim jako rad. Imamo izvrstnega učitelja. Najljubše mi je risanje.

Ali Vam smem prihodnjič poslati pesemco, ki sem jo zložil lani?

Srčno Vas pozdravlja

Anton Jelen,  
uč. II. razr. v št. Ilju.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Razveselil sem se pozdrava iz šentiljske vasice. Pošlji svojo pesemco, da jo porabim v koticu, ako mi bo ugajala. Pozdrav vračam s pozdravom!

\*



Dragi gospod Doropoljski!

Ne zamerite, da se tudi jaz drznem pisati v Vaš, meni kakor tudi vsem priljubljeni »Zvonček«! V šolo hodim v peti razred. Hodim pa tudi k sokolskemu naraščanju. Očeta nimam že pet let.

Sedaj Vam pišem malo, drugič pa, če dobim Vaše dovoljenje, kaj več.

Z odličnim spoštovanjem

Janko Sovre,  
učenc 5. razr. v Hrastniku.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Ni treba posebnega dovoljenja, saj sem se že večkrat izrazil, da mi je vsak kotiček kar toliko ljubši, čim večkrat se oglasi. To velja seveda tudi za Tebe. Torej?

\*

Velespoštovani g. Doropoljski!

Zadnjič sem Vam pisala dne 25. avgusta 1920. Ravno tisti mesec smo mi končali v Gornji Radgoni s šolo. Dolgo časa potem sem dobila Vaš lep list. Ko sem ga dobila, sem ga takoj čitala. Najprej sem pogledala Vaš kotiček. Želela sem si, da bi bilo tudi moje pismo v kotičku, pa ga ni bilo v njem. Vedno mislim, da se je moje pismo izgubilo. Lansko leto je naročila moja mlajša sestra za vse leto »Zvonček«, letos pa sem ga jaz naročila samo za pol leta. Če bomo še dalje v Gornji Radgoni, pa ga bom naročila še za drugo polovico. Rojena sem v Trstu, potem pa smo prišli

v Pulj. V Pulju smo stanovali 11 let, potem pa so prišli Italijani in smo prišli v Jugoslavijo, in sicer v Gornjo Radgono. Stara sem 12 let ter obiskujem V. razred ljudske šole. Žalostna sem bila, ko sem slišala, da so naši sovražniki Italijani dobili vso Istro in moj rojstni kraj.

Z vsem srcem prebiram »Zvonček«. Najbolj mi je všeč kotiček. Znam tudi italijanski jezik, nekaj besed sem že pozabila. Želim iti spet v svojo domovino. Za nekaj časa moramo tukaj ostati, potem pa Bog ve kam. Ko bom slišala kaj o svoji domovini, Vam zopet pišem, če boste za dovoljni. Prosim, če bi nam poslali kako lepo igro v »Zvončku«, da jo bomo potem na odru igrali. Tukaj v Gornji Radgoni smo že dvakrat igrali.

Prosim, priobčite to moje pismo v svojem kotičku!

Najlepše pozdrave Vam pošilja

vdana

Justina Hervatinova.

Odgovor:

Ljuba Justina!

Glede gledaliških iger sem Ti že po možnosti ustregel. Za prihodnji letnik pa ima »Zvonček« že pripravljeno daljšo igro, ki jo je spisal naš sodruđnik Fr. Rojec. — Želim Ti skorajšnjega povratka v osvobodjeni Pulj! Kadar pa kaj zveš o svoji ožji domovini, nam to sporoči, saj se vsi živo zanimamo zanjo in smo prepričani, da bo zopet naša!



DOMOVINA, VEDNO MISLIM NATE  
IN NA NEOSVOBOJENE BRATE!

